

Еманюел Арсан

Емануела

Част първа

Emmanuelle Arsan
Emanuelle
1. La Leçon d'homme

© Belfond 2013 за настоящото издание

Allrights reserved. Всички права запазени!

© Танка Дашева, превод, 2013 г.

© Станислав Иванов, корица, 2013 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2013 г.

ISBN 978-954-398-331-5

Еманюел Арсан

Емануела

Част първа

Урок за мъжа

EROTICA

Книгоиздателска къща **trud**
София, 2013

На Жан

*„...Сред твоите възторзи
навярно кръг от стран-
ни жени се извъртят...“*

Маларме, „Следобедът на един фавън“

Книга първа

УРОК ЗА МЪЖА

*„Нас все още ни няма на света
и светът все още го няма.
Нищо още не е сътворено
и смисълът на битието не е открит.“*

Антонен Арто

Глава първа

ЛЕТЯЩАТА ЛИКОРНА

„Венера знае хиляди начини да се наслаждава, но най-лесно и удобно ѝ е, когато е полегнала на една страна.“

Овидий, „Изкуството на любовта“

Емануела се качва в Лондон на самолета за Банкок. Миризмата на нова кожа, каквато английските автомобили запазват и след няколко години, дебелите меки мокети, непривичното осветление са на първо време всичко, което възприема в непознатата ѝ обстановка.

Не разбира какво ѝ говори усмихнатият мъж, който я води, но това не я притеснява. Може би сърцето ѝ бие учестено – не се бои, но е объркана. Сините униформи, внимателните обноски и авторитетните осанки на хората от персонала, които трябва да я посрещнат и настанят – всичко това я изпълва с чувство за сигурност и възторг. Тя знае, че ритуалът, който бе принудена да извърши на гишетата, чиято тайнственост дори не се бе опитала да разгадае, бе необходим, за да ѝ осигури достъп до една вселена, която щеше да е на нейно разположение за 12 часа от живота ѝ: вселена със свои закони, различни от познатите, по-принудителни наистина, но поради това навярно още по-приятни. Архитектурата на крилатото метално тяло, заоблено и затворено на фона на прозрачния летен следобед, ограничава в еднаква степен обичайните движения и волята. Животът

на свобода е заменен от забавленията и покоя на подчинението.

Посочват ѝ едно място – най-близкото до външната стена. Но тя е изцяло тапицирана с плат и няма илюминатор; пътничката ще вижда само копринената тапицериа. Какво значение има това! Емануела желае единствено да се отпусне в дълбоките фотъйоли и да застине в пухкавите им обятия, облегната на меките им рамене и гъвкави нозе.

Тя обаче не смее още да се излегне, както я подканва стюардът, показвайки ѝ лостовете за сваляне на облегалката. Той натиска един бутон и светлината на лампичката очертава елипса върху коленете на пътничката.

Появява се стюардеса и поставя в багажника над креслата малката кожена чанта с цвят на мед – целия ръчен багаж на Емануела, тъй като тя не възнамерява да си сменя тоалета по време на пътуването, нито пък да пише или да чете. Стюардесата говори френски и това разпръсва усещането за обърканост, което чужденката изпитва от два дни (пристигнала е в Лондон предната вечер).

Младото момиче се навежда над нея и на фона на русите ѝ коси дългата коса на Емануела изглежда още по-тъмна. Двете са облечени почти еднакво: едната с пола от синьо копринено кадифе и бяла блуза, а другата с тясна пола от естествена коприна и блуза от шантунг. И все пак сутиенът, макар и тънък, който прозира под дрехата на англичанката, възпира полушванията, издаващи, че гърдите на Емануела са свободни под блузата. И докато правилникът на авиокомпанията задължава едната да закопчава догоре яката, то дрехата на другата е достатъчно отворена, та внимателният наблюдател да открие очертанията на гърдта при неволно движение или внезапен полъх.

Емануела е доволна, че стюардесата е млада и че имат еднакви очи – изпъстрени със златни точки.

Кабината, чува я, че казва, е отзад в самолета, съвсем на опашката. Във всеки друг самолет на това място би друсало, но (гласът на младото момиче се изпълва с гордост) на борда на „Летящата ликорна“ удобствата са едни и същи навсякъде – поне (поправя се то) в кабините първа класа, защото очевидно пътниците в туристическа класа не разполагат нито с толкова пространство, нито с такива меки кресла, нито с интимната атмосфера на кадифените завеси, спуснати между редиците на креслата.

Емануела не се срамува от тези привилегии, нито от огромната сума, която е изразходвала, за да си ги осигури. Напротив, изпитва почти физическа наслада при мисълта за изключителното внимание, с което е обградена.

Стюардесата описва сега луксозното обзавеждане на тоалетните помещения, които ще покаже на своята пътничка след излитането на самолета. Те са достатъчно на брой в различните сектори, така че движещите се насам-натам пътници няма да смуцават Емануела. Ако желае, би могла да не среща други хора освен тримата си съседи по кабина. Но ако, напротив, предпочита да общува с останалите, тогава лесно би могла да завърже познанства, като се разходи по коридорите или като седне в бара. Желает ли нещо за четене?

– Не – казва Емануела. – Благодаря ви, много сте мила. Нямам желание в момента.

Какво ли да попита, за да достави удоволствие на стюардесата? Да се интересува за самолета? С каква скорост лети?

– Средно над хиляда километра в час, а запасът от гориво му позволява да лети шест часа без прекъсване.

С единствено междинно кацане пътуването на Емануела ще трае следователно малко повече от половин ден. Но тъй като привидно ще измине повече време, понеже самолетът лети по посока на земното въртене, ще пристигне в Банкок едва в девет часа местно време на следващата сутрин. Изобщо едва ще успее да вечеря, да поспи и ще се събуди...

Две деца, момче и момиче, които така си приличат, че могат да бъдат само близнаци, дръпват завесата. Веднага Емануела забелязва обноските им на възпитани и високомерни английски ученици, оранжево-русите им коси, директно студеното им изражение и надменността, с която процеждат през зъби отделни думи към служителя от компанията. Макар че, както изглежда, не са повече от дванайсет-тринайсетгодишни, уверенията им жестове създават между него и тях дистанция, която той не смее да скъсява. Те се разполагат спокойно на местата си, от другата страна на пътеката. Преди да успее да ги огледа по-подробно, влиза последният от четиримата пътници, за които е запазена тази кабина, и вниманието на младата жена се прехвърля към него.

По-висок от нея поне с една глава, с рязко очертан нос и брадичка, с черни мустаци и коси, той се усмихва на Емануела и леко се навежда над нея, за да постави в багажника тънката си чанта от мека и тъмна кожа, която приятно ухае. Костюмът и вратовръзката му в кафяв цвят се нравят на Емануела. Тя го намира за елегантен и добре възпитан, което в крайна сметка е най-важното за съсед по кабина.

Опитва се да отгатне годините му: четиридесет, петдесет? Трябва добре да си е поживял, ако се съди по бръчиците по ъгълчетата на очите му... Има по-приятно излъчване, отколкото претенциозните малки колежани.

Но веднага се присмива вътрешно на прибързаната си симпатия и враждебността си. Няма смисъл. Нали ще бъдат заедно само една нощ!...

Скоро тя съвсем забравя за децата и мъжа и се поддава на раздражението, което от известно време обсебва мисълта ѝ и разваля донякъде първоначалното удоволствие от излитането: стюардесата, възползвайки се от суматохата около новопристигналите, се е отдалечила и през процепа на завесата Емануела вижда как синият ханш се притиска към пътник, чието лице не вижда. Тя се ядосва на своята ревност, опитва се да отвърне поглед. И една фраза, дошла кой знае откъде, се върти в съзнанието ѝ с мелодията на безнадеждно църковно пеене: „Самотна и изоставена“. Потръска глава, за да прогони натрапчивите мисли, черните ѝ коси шибват страните ѝ и се разпиляват върху лицето ѝ... Но младата англичанка се изправя, обръща се и се появява между завесите, разтваряйки ги, сякаш са лениви нозе. Вече е пред Емануела.

– Искате ли да ви представя вашите спътници? – пита тя и без да дочака отговор, съобщава името на мъжа.

На Емануела ѝ се счува, че то е „Айзенхауер“ и това толкова я развеселява, че пропуска имената на близнаците.

Сега към нея се обръща мъжът. Как да разбере какво ѝ казва? Стюардесата вижда затруднението на Емануела, размива се, откривайки крайцеца на езика си.

– О, странна работа – весело казва тя. – Нито един от тримата пътници не знае и дума френски. Чудесна възможност за вас да опресните своя английски!

Емануела понечва да възрази, но младото момиче вече се е обърнало, отправяйки към пътниците изящен и загадъчен жест с ръка. Емануела пак се чувства изоставена. Идва ѝ да се нацупи, да зареже всичко.

Съседът ѝ упорства в старанието си да произнесе няколко фрази и напразните му усилия я карат да се усмихне. Тя прави гримаса на съжаление и признава с детински глас: „Не разбирам!“, а той потъва в мълчание.

По това време високоговорителят се чува, умело прикрит под тапетите. След съобщението на английски Емануела разпознава едва изменения от усилвателя глас на стюардесата, която говори на френски (*за мен*, си казва тя). Тя пожелава добре дошли на пътуващите с „Ликорна“, съобщава часа, изброява членовете на екипажа, предупреждава, че излитането ще стане след няколко минути, че предпазните колани трябва да се затегнат (един стюард се появява тъкмо навреме, за да оправи колана на Емануела) и че пътниците се приканват да не пушат и да не стават от местата си, докато свети червената лампа.

Потреперването на изолационните прегради, малко по-силно от слабото бръмчене, издава включването на реактивните двигатели. Емануела дори не забелязва, че самолетът се движи по пистата. Ще ѝ трябва доста време, докато осъзнае, че лети.

Тя разбира това всъщност едва когато червеният сигнал угасва и мъжът, изправен, ѝ предлага с жестове да окачи връхната си дреха, която тя, без да знае защо, държи на коленете си. Тя се съгласява. Той отново ѝ се усмихва, отваря една книга и не поглежда повече към нея. Появява се сервитьор, носещ поднос и чаши. Емануела си избира един коктейл – мисли си, че го е разпознала по цвета, но се оказва, че не е това, което е очаквала, а нещо по-силно.

Времето, което отвъд тапицираните с коприна стени сигурно бе следобед, премина за Емануела в хапване на

сладкиши, пиене на чай, прелистване на някакво списание, което стюардесата ѝ бе дала (тя се отказа да вземе друго, за да се съсредоточи в новото си преживяване – „да лети“).

По-късно поставиха пред нея малък поднос и ѝ сервираха в странни съдове много и трудни за разпознаване ястия. Четвърт бутилка шампанско бе поставена във вдлъбнатината на подноса и Емануела си наля няколко пъти догоре в миниатюрна издължена чаша. Стори ѝ се, че леката вечеря трае часове, но тя не бързаше да приключи – толкова ѝ харесваше тази новооткрита игра. Имаше разни десерти, кафе в кукленски съдинки и ликьор в огромни чаши. Когато дойдоха да отнесат подносите, Емануела вече бе уверена, че добре се възползва от приключението си, че вкусува сладостта на живота.

Чувстваше се фриволна и малко сънена. Установи, че дори не изпитва неприязън към близнаците. Стюардесата сновеше напред-назад, като не пропускаше да ѝ подхвърли пъгьом нещо весело. Когато я нямаше, Емануела не губеше търпение.

Питаше се колко ли може да е часът и дали бе време за сън. Но всъщност нима човек не би могъл да спи, когато си иска, в тази крилата люлка, отдалечила се толкова много от земята и достигнала онази част от пространството, където няма нито ветрове, нито облаци и където Емануела не знаеше ден ли е, или нощ?

Коленете на Емануела са оголени под златистата мека светлина на кабината. Те се подават от полата и очите на мъжа не се отделят от тях.

Тя съзнава, че е повдигнала колене, за да привлече този поглед, за да се наслади той. Защо ли да става за смях, като ги покрива – освен това как би могла да го сто-

ри? Полата не може да се удължи. Впрочем защо тъкмо сега да се срамува от коленете си, щом обикновено ѝ е приятно да ги показва? Под невидимия найлонов чорап и най-малкото им движение хвърля пъргави сенки върху кожата с цвят на препечен хляб. Тя познава притеснението, което поражда. Колкото повече ги наблюдава, притиснати едно до друго, те ѝ се струват още по-голи като при излизане от среднощно къпане под снопа на силен прожектор и в този миг почувства как слепоочията ѝ пулсират по-бързо и устните ѝ се наливат с кръв. Скоро Емануела притваря клепачи и се вижда вече цялата гола, отдадена на изкушението да се съзерцава самовлюбено, на което знае, че не може да устои.

Емануела се възпротиви, но само за да вкуси сладката на отдаването по-осезателно и постепенно. Тя усети чувството на разливаща се отмалялоост, едно ясно усещане за цялото си тяло, желание за отпускане, разтваряне и пълнота, все още без конкретен образ или обособена емоция: нещо подобно на физическото удоволствие да се излягаш на слънце върху топлия пясък на плажа. После, частица по частица, докато устните ѝ ставаха по-набъбнали, гърдите ѝ се изпълваха, а краката ѝ се напрягаха, чувствителни към най-слабото докосване, в съзнанието ѝ нахлуха представи отначало почти безформени и несвързани, но достатъчно въздействащи, за да овлажнят влагалището ѝ и я накарат да се извие в кръста.

Почти недоловими, но непрекъснати, приглушените вибрации на металния корпус настройваха Емануела към тяхната честота, съзвучна с ритмите на тялото ѝ. Тръпка преминаваше по краката ѝ, нагоре от коленете ѝ (въображаемите центрове на още неопределените ѝ

усещания), като неумолимо се разпространяваше все по-високо по бедрата ѝ и тя се разтапяше цялата.

После заприиждаха все по-натрапчиви видения: устни, целуващи кожата ѝ, органи на мъже и жени (чиито лица оставаха неясни), фалоси, напираси да я докоснат, да се отъркат в нея, да си пробият път между коленете ѝ, да насилият краката ѝ, да отворят утробата ѝ и проникнат в нея – все неща, които я очароваха. Движеха се неотклонно в една посока: не се връщаха назад, а един след друг потъваха в неизвестността на тялото ѝ, през тясната пътека, която неуморно преоткриваха, безпределно устремени, навлизаха дълбоко във вътрешността ѝ, насищаха я с плът и нескончаемо изпразваха в нея своите сокове.

Стюардесата помисли, че Емануела е заспала и предпазливо отпусна облегалката, превръщайки креслото в кушетка. Покри с кашмирена завивка отпуснатите дълги крака, които при разтягането на фотьойла се бяха разкрили до средата на бедрата. Мъжът стана и сам направи необходимото, при което неговото кресло слезе до нивото на съседното.

Децата се бяха унесли. Стюардесата отпрати едно безответно „лека нощ“ и загаси светлината. Благодарение само на две бледолилави дежурни лампи предметите и хората не загубваха очертанията си.

Емануела се бе оставила – със затворени очи – на грижите, които полагаха за нея. По време на тези движения нейната фантазия не загуби нищо от своята интензивност и настойчивост. Дясната ѝ ръка сега се плъзгаше по корема, много бавно, поспирайки, за да достигне накрая венериния хълм под тънката покривка, която се надипляше от движенията ѝ. Но в мрака нима можеше някой да я види? С края на пръстите си тя опитваше и ровеше в меката коприна на легката пола, под

която краката ѝ не можеха да се разтворят: те опъваха плата в усилието си да се разтворят и най-после успяха достатъчно, за да могат пръстите ѝ да усетят през тънката материя възбудения клитор и да го притиснат нежно.

За няколко минути Емануела отпусна ликуващото си тяло. Тя се опита да забави края. Но скоро, не издържайки повече, със сподавен стон започна да упражнява със средния си пръст премерения и сладостен натиск, който трябваше да доведе до оргазъма. Почти в същия момент ръката на мъжа бе положена върху нейната.

Бездиханна, Емануела усети как цялата се опъва – сякаш струя ледена вода я бе плиснала през корема. Тя остана неподвижна, наострена, но всичките ѝ усещания и мисли бяха застинали като в стопкадър. Не бе уплашена, нито шокирана. Нито пък имаше чувството, че са я уловили да върши нещо нередно. Наистина не бе в състояние точно в този момент да осмисли нито жеста на мъжа, нито собственото си поведение. Съзнанието ѝ бе отчело случилото се, след което отново бе изключило. Сега очевидно тя очакваше това, което щеше да продължи прекъснатите ѝ бленувания.

Ръката на мъжа не помръдваше, но не бе съвсем безучастна. С тежестта си тя оказваше натиск върху клитора, на който лежеше ръката на Емануела. Доста време не се случи нищо повече.

После Емануела усети, че друга ръка повдига завивката и я отмята, за да хване удобно коляното ѝ и опипа релефа му. Впрочем ръката не се спря дотук и се запромъкна нагоре по бедрото, прехвърляйки скоро ръба на чорапа.

Когато за първи път ръката докосна голата ѝ кожа, Емануела подскочи и се опита да се отърси от унеса си. Но донякъде, понеже не знаеше какво точно иска да на-

прави, донякъде, понеже двете ръце на мъжа ѝ изглеждаха твърде силни, за да ѝ оставят и най-малкия шанс да се измъкне от хватката им, тя само несръчно се повдигна, приближи свободната си ръка към корема, сякаш за да го защити, и се обърна настрана. Даваше си сметка, че за нея щеше да бъде също тъй просто и съвсем нормално да стисне краката си, но незнайно защо този жест ѝ се стори изведнъж толкова неуместен и смешен, че тя не се осмели да го стори и чисто и просто се отказа да ръководи една объркана ситуация и потъна отново във вцепенението, което бе успяла да надмогне само за кратко, и то твърде безславно.

Сякаш за да оставят Емануела да си извлече урок от напразното бунтуване, мъжките ръце изведнъж я пуснаха... Но тя нямаше време да се запита какво означаваше този обрат, тъй като те отново я хванаха, този път за талията – сигурни, бързи, разкопчаха теленото копче, дръпнаха ципа, смъкнаха полата от ханша до коленете. После отново запълзяха нагоре. Една от тях проникна под бикините на Емануела (ефирни и прозрачни като цялото бельо, което обикновено носи – а то в интерес на истината не е много: жартиери, понякога фуста под широките поли, никога сутиен или корсет, макар че в бутиците на улица „Сент Оноре“, където купува бельото си, продавачките – русокоси и кестеняви, красиви и полуреални, ѝ предлагат за проба безброй модели на сутиени със или без презрамки, ластични колани и бикини, които изящните им пръсти поставят на гърдите или бедрата ѝ и я гаят търпеливо, с повтарящи се и изтънчени жестове, докато очите на Емануела се затворят и тя бавно прегъне колене и се отпусне на мекия подкато платно, което смъкват, разтворено, топло, отдало се на свършената и утоляваща опитност на ръцете и устните).

Тялото на Емануела се върна в същото положение, от което за момент го бе извела почти незабележимата ѝ съпротива. Мъжът погали с длан плоския и мускулист корем точно над венериния хълм, както се поглажда шията на чистокръвен кон. Пръстите му пробягаха по гънките между слабините и бедрата, после по горната граница на окосмената част, очертавайки страните на триъгълник, сякаш изчисляваха площта му. Долният ъгъл бе много отворен, твърде рядка форма на тялото, увековечена от древногръцките скулптори.

Когато ръката, шареща по корема на Емануела, опозна пропорциите, тя насили бедрата да се разтворят повече – набрана на коленете, полата пречеше на движенията им, но те все пак се подчиниха, разтваряйки се колкото може повече. Ръката хвана в шепата си топлия набъбнал орган на Емануела, галейки го, сякаш за да го успокои; без да бърза, тя следваше браздата на устните, като се гмурваше отначало полека между тях, за да стигне после до щръкналия клитор и да се спре за кратка почивка върху гъстите къдрици на венериния хълм. След това при всяка ласка между краката, които, отхвърлили полата, се разтваряха все по-широко, пръстите на мъжа отиваха все по-надолу, проникваха все по-дълбоко между навлажнените устни. На моменти все пак своеволно или умишлено забавяха движенията си, като че се колебаеха, докато напрежението на Емануела растеше. Хапейки устни, за да сдържи надигация се в гърлото ѝ стон, с извит кръст, тя се задъхваше от копнеж по спазъма, към който мъжът сякаш искаше да я приближава безкрайно, без да ѝ позволи никога да го постигне.

Само с една ръка той играеше с тялото ѝ, както си щеше, като пренебрегваше гърдите и устните ѝ и се правеше, че не иска нито да я целува, нито да я пре-

гръща, оставяйки нехаен и далечен сред раздаването от него непълно сладострастие. Емануела раздвижи глава наляво и надясно и изстена приглушено, сякаш се молеше. Очите ѝ, заблестели от сълзи, се отвориха и потърсиха лицето на мъжа.

Тогава ръката се спря, стискайки в шепа органа, който бе възбуден. Мъжът се наведе малко към съседката си и хвана с другата си ръка нейната, като я придърпа към себе си и я вкара под панталона. Той ѝ помогна да обхване твърдия член и даваше посока на движенията ѝ, определяйки силата и темпото им по свое желание, като ги забавяше или ускоряваше според степента на възбудата си, докато не стигна до убеждението, че може да се довери на интуицията на Емануела и я остави да завърши играта, както сама желае; игра, която бе започнала несъзнателно и послушно като дете, но в която постепенно се бе усъвършенствала с неподозирано старание.

Емануела се бе вгушила до него, за да може ръката ѝ да действа по-свободно, и мъжът на свой ред се приближи в желанието си да я изпръска със спермата, която напираше в жлезите му. Той успяваше дълго да се владее, докато стиснатите пръсти на Емануела се качваха и слизаха, все по-безсрамни и по-изобретателни, те не се ограничаваха с елементарното движение нагоре-надолу, а изненадващо опитни, се разтваряха, за да се спуснат по дебелията издута вена към средата на члена. Оформените ѝ нокти драскаха леко кожата и въпреки тесния панталон достигаха колкото се може по-близо до тестисите; после се връщаха обратно и със сладострастно усукване караха гънките на подвижната в овлажнялата ѝ длан кожа да препокрият главата на члена, която ѝ се струваше безкрайно далеч, толкова той бе нараснал. Стискайки здраво, ръката на Емануела отново потегляше надолу, обтягайки кожата под глава-

та, като ту пристягаше до болка набъбналата плът, ту я освобождаваше от хватката си, ту галеше леко най-нежните части, ту ги нападаше, масажирайки с шепата си спокойно или на кратки безпощадни тласъци... Членът, удвоявайки размерите си, се възпламеняваше и на нея ѝ се струваше, че всеки миг ще се пръсне.

Най-сетне задоволен, той заизстрелва дълги бели ухаещи пръски, които Емануела усети как полепват по ръцете ѝ, голия корем, шията, лицето и устата, по косите ѝ, пораждайки в нея странна екзалтация. Имаше чувството, че никога няма да престанат. Струваше ѝ се, че ги усеща в гърлото си, че ги пие... Непознато опиянение я обземаше – удоволствие, лишено от срам. Щом тя отдръпна ръката си, мъжът хвана с върха на пръстите си клитора на Емануела и я накара да стигне до оргазъм.

Високоговорителят забръмча, което означаваше, че ще има съобщение. Стюардесата, която говореше тихо, за да не стресне пътниците, обяви, че самолетът ще кацне в Бахрейн след двайсетина минути. Той щеше да отлети в полунощ, като преди това предвижваше закуска на летището.

Осветлението в кабината постепенно се засилваше подобно на бавното просветване при изгрев слънце. Със завивката (която се бе смъкнала надолу) Емануела избърса спермата, с която бе опръскана. Тя придърпа полата и се покри. Когато стюардесата влезе, Емануела седнала на кушетката, чиято облегалка не бе повдигнала, все още се опитваше да постави в ред тоалета си.

– Добре ли спяхте? – запита весело младото момиче.

Емануела тъкмо разкопчаваше колана си:

– Само блузката ми е цялата измачкана – каза.

Оглеждаше влажните издайни петна отляво и отдясно на яката. Усука навън реверите, при което се показва аленият връх на едната ѝ гърд. Деколтетото ѝ остана раз-

творено и погледите на четиримата англичани се впериха в очертания профил на голата ѝ гръд.

– Имате ли нещо за преобличане? – запита стюардесата.

– Не – каза Емануела.

Стюардесата направи едва забележима гримаса. Явно се въздържаше да не се размее. Очите на двете жени се срещнаха и се разбраха съчастнически; смущението им беше взаимно. Мъжът ги наблюдаваше. По неговия костюм нямаше нито една излишна гънка, ризата му бе така чиста, както при заминаването, вратовръзката му стоеше перфектно.

– Елате с мен – каза стюардесата.

Емануела стана, заобиколи съседа си (имаше достатъчно място) и последва младата англичанка до тоалетното помещение, което бе цялото в огледала, табуретки, бяла кожа и масички, отрупани с кристални шишенца.

– Почакайте тук!

Стюардесата изчезна и се върна след няколко минути с малко куфарче; повдигна капака му и извади пуловер с цвят на есенни листа от синтетични влакна, вълна и коприна, толкова фин, че целият се побираше в шепата ѝ. Когато го разгъна, той изведнъж се разстла пред удивената Емануела.

– Давате ми го назаем? – попита тя.

– Не, подарявам ви го. Сигурна съм, че ще ви стои много по-добре: във вашия стил е.

– Но...

Стюардесата постави пръст върху устните, които се готвеха да протестират. Нежните ѝ очи искряха. Емануела не я изпускаше от поглед. Тя приближи към тях лицето си. Но стюардесата вече се бе извърнала, подавайки някаква тоалетна вода:

– Използвайте този мъжки парфюм.

Пътничката си освежи лицето, ръцете и шията, плъзна между гърдите късче памук, напоено с благоуханната течност, после, променяйки намерението си, бързо разкопча последните копчета на блузата си.

Изпъна назад ръцете си, пусна копринената блузка да се изхлузи върху белия под и пое въздух с пълни гърди, замаяна внезапно от своята полуголата. Обърна се към стюардесата и я загледа с искрена радост. Англичанката се наведе, взе измачканата блуза и я притисна към лицето си:

– О! Ароматът е прекрасен! – смеейки се лукаво, тя извика.

Емануела изгуби самообладание. Споменът за невяротната сцена отпреди час ѝ се струваше неуместен в този момент. Единствената мисъл, която имаше в главата си, бе да свали полата и чорапите си и да се съблече съвсем гола пред това хубаво момиче. Пръстите ѝ си играеха с топката на колана.

– Какви гъсти и черни коси имате – възхити се стюардесата, като разресваше с четка вълнистите коси на Емануела, които покриваха голия ѝ гръб до под талията. – Какъв блясък! Сякаш са от коприна! Бих искала и аз да имам толкова хубави коси.

– А аз пък харесвам вашите – понечи да възрази Емануела.

О! Само ако и нейната компаньонка поискаше също да се съблече! Емануела толкова силно желаше това, че дори гласът ѝ стана шепнеж. Тя помоли:

– Не може ли човек да се изкъпе в този самолет?

– О, разбира се, че може. Но е по-добре да изчакате: баните на летището са още по-комфортни. Впрочем нямайте време, ще кацнем след пет минути.

Емануела не искаше да се примири. Устните ѝ трепереха. Тя дръпна ципа на полата си.

– Хайде, бързичко облечете това сладко пуловерче – каза младата англичанка, подавайки го на Емануела.

Помогна ѝ да провере глава през тесния отвор. Ефектното трико прилепваше така плътно и бе така ефирно, че връхчетата на гърдите се очертаваха релефно, толкова отчетливо, сякаш не бяха покрити от пуловера, а изрисувани в червеникав цвят. Стюардесата като че ли ги забеляза за първи път.

– Колко сте съблазнителна! – възкликна тя.

И опря, смеейки се, края на показалеца върху едно от щръкналите зърна, сякаш натискаше бутон на звънец. Очите на Емануела заблестяха:

– Вярно ли е – попита тя, – че всички стюардеси са девствени?

Младото момиче звънко се разсмя, после, преди Емануела да има време да реагира, отвори вратата и поведе пътничката.

– Бързо! Заемете мястото си. Червената лампа свети, приземяваме се.

Но Емануела се намръщи. На всичко отгоре нямаше никакво желание да се озове отново до своя съсед по кабина.

Престоят ѝ се стори скучен. Какъв смисъл има да си на арабски остров, щом не виждаш нищо от него! Летището, идеално чисто и хромирано, твърде непохватно осветено, с охладителни, херметизиращи и обезшумяващи инсталации приличаше единствено на вътрешността на изкуствен спътник, какъвто показваха в този момент по новините на телевизионния екран в салона, където чакаха пътниците. Емануела се изкъпа, пи чай, излапа няколко сладкиша в компанията на неколцина пътници, между които се намираше и „той“.

Тя го гледаше удивена, опитвайки се да проумее слушаното се между тях преди един час. Този епизод съвсем не отиваше на останалата част от живота на Емануела. Беше ли сигурна дори, че наистина е съществувал? Но да мисли за това бе твърде сложно. Пък и доста рисковано. Най-добре бе да се откаже да мисли повече. Тя се постара да се отърси от въпросите, които упорито се надигаха в съзнанието ѝ.

В момента, когато разбра по-скоро от движението на останалите, отколкото от неразбираемия глас на високоговорителя, че трябва да тръгва към самолета, тя бе успяла да изличи от паметта си това, което така искаше да забрави.

Качвайки се обратно в самолета, пътниците видяха, че вътре бе почистено, подредено и проветрено. Кабините ухаеха на парфюм. Кушетките бяха покрити с нови завивки. Големи, ослепително бели пухени възглавници правеха още по-изкусително тъмносиньото кадифе, върху което бяха поставени. Стюардът дойде да попита дали някой не иска нещо за пиене. Не? Е, добре, лека нощ! Стюардесата на свой ред поднесе пожеланията си за приятни сънища. Целият този церемониал очароваше Емануела. Тя чувстваше, че отново е щастлива – истински и безкористно. Искеше светът да бъде точно такъв, какъвто беше. Всичко на тази земя несъмнено бе добро.

Изтегна се по гръб. Нямахме скрупули да покаже краката си; имаше желание да ги поразмърда. Повдигна ги един след друг, като ги свиваше и разгъваше в коленете, и се забавляваше да напряга мускулите на бедрата и да търка глезените си един в друг, шумолейки с найлоновите си чорапи. Вкуси докрай физическото удоволствие, което ѝ доставяше това упражнение. За

да може по-добре да се движи, предумишлено вдигна полата си още по-високо, без да се крие, като издърпа плата с двете си ръце.

„В края на краищата, каза си тя, не само коленете ми заслужават да се видят, а и целите ми крака. Наистина, те са безсъмнено красиви; човек би казал, че са като две малки реки, покрити със сухи листа и обладани целите от зъл дух, които се забавляват да се кръстосват една с друга. И това не е единственото ми богатство. Обичам също кожата си, която се позлатява на слънцето като царевично зърно, без никога да почервенява; харесвам и задничето си. И съвсем малките розови пъпки на върха на гърдите си и техния кръг с цвят на горена захар. Така бих искала да ги лизна.“

Осветлението отслабна и с доволна въздишка тя издърпа върху себе си завивката, напоена с аромата на борови иглички, която авиокомпанията ѝ предлагаше за спокоен сън.

Когато останаха да светят само дежурните лампи, тя се обърна настрани и потърси с поглед своя съсед, когото не се бе осмелила да погледне директно, откак-то се намираще отново излегната до него. За своя изненада тя срещна погледа на мъжа, насочен към нея, сякаш в очакване – усещаше го въпреки почти пълната тъмнина. Известно време останаха така, очи в очи, с изражение на пълно спокойствие. Емануела усети отново игрива искрица и покровителствена нежност, която забеляза в момента на първата им среща (Кога точно беше това? Нима само седем часа по-рано?), и си каза, че именно тя ѝ допада у него.

Тъй като съседството им неочаквано ставаше особено приятно, тя се усмихна, притваряйки очи. Имаше неясно желание за нещо, но не знаеше за какво. Не намери друго разрешение освен да започне отново да се

любува на красотата си: собственият ѝ образ се въртеше в главата ѝ като любим рефрен. С разтуптяно сърце тя търсеше в мислите си невидимия залив, закътан под впадения нос с черните треви, където се сливаха двете реки: тя чувстваше как вълните им облизват неговите брегове. Когато мъжът се повдигна на лакът и се наведе над нея, тя отвори клепачи и се остави да я целуне. Вкусът на устни върху устните ѝ имаше свежестта и соления вкус на морето.

Емануела се изправи и вдигна ръце, за да му помогне да ѝ свали пуловера. Наслади се на смущаващото въздействие на гърдите си, изскочили изпод червеникавото трико, в тъмнината те изглеждаха по-заоблени и обемни. За да не накърнява удоволствието му да я съблече, тя не му помогна да намери ципа на полата, но повдигна таза си, за да може той да я издърпа без усилия. Този път тясната ѝ пола бе свалена напълно.

Сръчните ръце на мъжа я освободиха от тънките бикини. След като откачиха и жартиерите, Емануела сама нави чорапите си и ги запрати при полата и блузата под кушетката.

Едва когато бе напълно съблечена, той я притисна към себе си и започна да я гали от косите до глезените, без да пропуска нищо. Желанието ѝ да прави любов сега бе толкова силно, че стомахът и гърлото ѝ се свиха: струваше ѝ се, че не може повече да диша, че няма да доживее до сутринта. Страхуваше се, искаше ѝ се да извика, но мъжът я държеше здраво в прегръдките си, поставил ръка между краката ѝ, разтворил малката трепереща цепка, в която бе потънал единият му пръст. Същевременно я целуваше ненаситно, като лижеше езика ѝ и гълташе слюнката ѝ.

Тя стенеше слабо, без да знае точно защо. Дали заради пръста, който проникваше тъй дълбоко в нея? Или

заради устата, която пиеше от нейната, поглъщайки всеки дъх, всеки стон? Дали причината не бе болката от желанието или пък срам от похотливостта? Споменът за големия щръкнал член, който бе стискала в ръка, не я напускаше – величествен и изправен, уверено горд, твърд и зачервен, несъмнено пламенен до непоносимост. Тя простена така силно, че мъжът се смили: Емануела почувства най-после голия член, силен, както го бе очаквала, да се опира на корема ѝ и сладостно се притисна към него.

Те останаха така един дълъг миг без да помръднат; след това мъжът внезапно я вдигна на ръце и я прехвърли през себе си, така че тя се озова излегната на кушетката до пътеката. Само един метър я отделяше от англичанчетата.

До този момент бе забравила за тяхното съществуване. Изведнъж си даде сметка, че те не спяха и че я гледаха. Момчето бе по-близо, но момичето се бе притиснало към него, за да вижда по-добре. Неподвижни и със затаен дъх, те сезираха в Емануела с разширени зеници, в които тя можеше да прочете безкрайното им любопитство. При мисълта да бъде обладана пред техните погледи, да се отдаде на този краен порив на разюзданост, тя усети как ѝ се завива свят. Но в същото време жадуваше това да стане по-скоро и те да могат всичко да видят.

Полегнала бе на дясната си страна със свити бедра и колена, предлагайки задните си части. Мъжът я държеше за ханша изотзад. Той мушна крак между нейните и влезе прав в нея с неудържим тласък, улеснен от твърдостта на своя пенис, както и от влажната плът на Емануела. Едва след като достигна най-дълбоката точка на влагалището и се спря там, за да си поеме дъх от удоволствие, започна да движи члена си на големи последователни тласъци.

Преодоляла тревожното си състояние, Емануела дигнаше тежко – все по-влажна и по-топла при всяко проникване на фалоса. Сякаш се хранеше от нея, членът нарастваше, а движенията му придобиваха по-голяма сила и плам. През мъглата на своето щастие тя успя да се удиви, че пътят на този прът в утробата ѝ е толкова дълъг. Органите ѝ, забавляваше се тя да си ги представя, изглежда, не се бяха атрофирали през дългите месеци, в които не са били стимулирани от мъжки остен. Открила отново сладострастието, сега тя желаше да се отдава колкото се може по-пълно и по-продължително.

А пътникът от своя страна съвсем не се бе уморил да пробощда тялото на Емануела. Тя би желала да узнае в един момент от колко време вече той бе в нея, но нямаше никакъв ориентир, за да прецени.

Вздържаше се да се отдаде на оргазма, но това не я изморяваше или потискаше, понеже се бе научила от дете да удължава удоволствието на очакването. Тя ценеше по-високо от крайния спазъм нарастващата чувствителност, крайната напрегнатост на съществуването, която чудесно умееше да си доставя сама, когато пръстите ѝ галеха продължително с умението на цигулков лек трептящата струна на клитора ѝ, отказвайки да се поддадат на молбите на собствената ѝ плът, докато най-сетне поривът на чувствеността ѝ я завладяваше: на страшни пристъпи като конвулсиите на смъртта, от които Емануела се възраждаше начаса, по-жизнена и ведра.

Тя наблюдаваше децата. Вече не бяха така високомерни. Бяха нормални. Без сянка от вълнения или подигравка, а внимателни и изпълнени с уважение. Тя се опита да си представи какво става в главите им и смущението, в което навярно ги е хвърлило събитието, чиито свидетели бяха, но мислите ѝ се разпиляха,

съзнанието ѝ бе заслепено и тя се чувстваше прекалено щастлива, за да я е грижа за някой друг.

Когато от ускорените движения, от по-острото впиране на ръцете, сграбчили задните ѝ части, както и от внезапното уголемяване и пулсирането на члена, който я пробуждаше, Емануела разбра, че партньорът ѝ ще еякулира, тя самата се отдаде на страстта. Шибашите пръски на семенната течност я доведоха до връхната точка на удоволствието. Докато се изпразваше, членът оставаше дълбоко на дъното на влагалището, прилепнал до шийката на матката. И дори посред своя оргазъм Емануела запазваше достатъчно фантазия, за да си представи с наслаждение и сякаш като на кино един отвор, бълващ кремообразни струйки, които хоризонталната цепка на матката ѝ поглъща лакомо.

Партньорът ѝ завърши оргазма си и Емануела се успокои на свой ред, обзета от щастие без угризения, за което допринасяше и най-дребното нещо: плъзгането на отдръпващия се мъж, допирът на завивката, с която той я покриваше, комфортът на кушетката и надигащите се непрогледни и хладни талази на обземащия я сън.

Самолетът прекоси нощната граница, сляп за пустините на Индия, за заливите, устията на реките и оризищата. Когато Емануела отвори очи, зората изпъстряше с цвета на дъгата силуета на бирманските планини, докато в кабината на леката пурпурна светлина на дежурните лампи човек губеше представа за пространство и време.

Бялата завивка бе паднала от креслото-кушетка и Емануела лежеше гола на лявата си страна, свита като зиморничаво дете. Нейният покорител спеше.

Емануела постепенно се събуждаше, но бе все още неподвижна. По лицето ѝ не можеше да се прочете какво

мисли в момента. След известно време протегна бавно крака, изви се в кръста, обърна се по гръб и затърси с ръка завивката, за да се завие. Но ръката ѝ увисна във въздуха: прав на пътеката, един мъж я гледаше.

От мястото, където бе застанал, непознатият ѝ изглеждаше огромен на ръст и в същото време невероятно красив. Несъмнено именно тази красота я накара да забрави, че е гола или поне да не се притеснява от това. Помисли си, че пред нея стои гръцка статуя. Подобен шедьовър не може да бъде живо същество. Откъслечен стих премина в съзнанието ѝ и той не звучеше на старогръцки: *Божество на храма в руини...* Ах, само ако можеше да бъде наоколо всичко с иглики и пожълтели треви в подножието на Бога, пиедесталът му да бъде обвит с бръшлян, а вятърът да си играе с късите му чувливи коси. Погледът на Емануела се плъзна по правия му нос, спря се върху ясно очертаните устни и брадичката сякаш от мрамор. Две яки жили оформяха линията на врата до разкопчаната риза, откриваща неокосмена гръд. Погледът ѝ не спираше да го изучава. Издутина с огромни размери надигаше панталона от бяла фланела по лицето на Емануела.

Видението се наведе и вдигна полата и блузата от пода. То прибра също и бикините, жартиерите, чорапите и захвърлените обувки, после се изправи и каза:

– Елате.

Емануела поседна на кушетката, стъпи на мокета и хвана протегнатата ѝ ръка. После, изправяйки се с гъвкаво движение, пое напред, гола, сякаш във висините и нощта бе навлязла в друг свят.

Непознатият я отведе в тоалетното помещение, което познаваше от срещата си със стюардесата. Той се облек-

на на тапицираната с коприна стена и накара Емануела да застане с лице към него. За малко да извика, като видя херкулесовото влечуго, надигащо се от гъсталака руси косми. Тъй като бе значително по-ниска от мъжа, главата на тригоноцефала* стигаше до гърдите ѝ.

Героят я сграбчи за кръста и я повдигна с лекота. Младата жена сплете пръсти на врата на мъжа, усещайки под дланите си как се напрягат мускулите му, и разтвори крака, за да може аленият член, върху който похитителят ѝ я караше да се отпусне, да проникне в нея. Сълзи потекоха по страните ѝ, докато мъжът влизаше в нея бавно, и я разкъсваше. Опирайки се с колене на стената и на ханша на партньора си, Емануела помагаше колкото може на приказния змей да допълзи до дъното на тялото ѝ. Тя се извиваше, впи-ваше нокти във врата на мъжа, за който се бе хванала, хлипаше и викаше нечленоразделно. В умопомрачението си тя дори не усети, че мъжът бе стигнал бързо до оргазъм, с рязък тласък на таза, сякаш наистина искаше да си проправи път до сърцето ѝ. Когато се отдръпна с грейнало лице, той я задържа права, притисната до себе си. Влажният фалос освежаваше изтръпналата ѝ кожа.

– Хареса ли ти? – попита той.

Емануела опря буза на гърдите на гръцкия бог. Тя чувстваше как семето му се стича в нея.

– Обичам ви – прошепна тя.

После добави:

– Искате ли ме още?

Той се усмихна.

– След малко. Ще се върна. А сега се облечи.

---

* Силноотровна змия с триъгълна глава, откъдето идва и името ѝ „тригоноцефал“ – бел. ред.

Той се наведе и целуна косите ѝ така целомъдрено, че тя не посмя нищо да каже. И преди още да разбере, че той си отива, тя се озова сама.

Със забавени жестове, сякаш извършваше някаква церемония (или понеже все още не се бе върнала напълно към действителността) тя пусна душа, изми се с шампоан, изплакна се грижливо, избърса се с топли ухаещи кърпи, които извади от шкафчето, напръска тила, шията, подмишниците и венериния хълм с парфюм, напомнящ свежестта на горски храсталак, и среса косите си. Образът ѝ се отразяваше утроен във високите огледала: струваше ѝ се, че никога не е била толкова свежа и блестящо красива. Щеше ли непознатият да се върне, както бе обещал.

Тя почака до момента, когато високоговорителят съобщи, че приближават Банкок. Тогава ядосана и със смутено сърце се облече и се върна в кабината. Взе чантата и сакото си от багажника и ги постави на колене, сядайки в креслото, чието положение бе отново променено от нечия предвидлива ръка, а отпред бяха сервирани чаша чай и поднос с кифли. Съседът ѝ, когото погледна разсеяно, изглеждаше изненадан.

– *But... aren't you going on to Tokyo?** – попита той леко огорчен.

Емануела твърде лесно отгатна какво искаше да ѝ каже и поклати отрицателно глава. Лицето на мъжа помръкна. Той ѝ зададе друг въпрос, който тя не разбра, а и нямаше намерение да му отговаря. Гледаше право пред себе си с печално изражение.

Съседът ѝ извади бележник и го подаде на Емануела, давайки ѝ знак да напише нещо в него. Без съмнение искаше да му остави името или адреса си. Но тя отказа,

---

* *Но... Няма ли да продължите за Токио? (англ.) – бел. прев.*

като отново поклати глава с непреклонно изражение. Питаше се дали непознатият с лице и дъх на обвита с бръшлян каменна статуя, дали този гений от разрушения храм ще слезе с нея в Банкок, или ще отлети за Япония... Дори ако отлети, нямаше ли поне да го види отново по време на престоя...

Потърси го с поглед сред пътниците, слезли от самолета и чакащи под крилата му в утрото на тропическото летище, за да ги откарат до постройките от бетон и стъкло, чийто футуристичен силует се открояваше на фона на вече побелялото от жегата небе. Но не видя никого с неговия ръст и коси с цвят на есен. Стюардесата ѝ се усмихваше, но тя едва я забеляза. Вече се отправяха към митницата. Някакъв мъж мина през контролата, показвайки пропуск, и извика Емануела. Тя изтича напред и с радостно възклицание се хвърли в обятията на своя съпруг.